

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Opvs De Iudiciis Divinis, Qvae Devs In Hoc Mvndo Exercet

Accessit index concionatorius in omnes totius anni dies Dominicos &
Festos, ab ipso Auctore confectus

Stengel, Georg

Ingolstadii, 1651

6. Quàm bono dolo Macarius diuitem virginem deceperit, vt gauderet de eo, quod inuita amiserat.

urn:nbn:de:hbz:466:1-45699

V.

Interim, vt & illos consolemur, qui diuitias inuiti amiserunt, eamque amissam nimio perè dolent, sciant se dolendo non fieri ditiores, sed miseresiores. Nam idcirco eos Deus minùs curat, quia illi nummos nimis curant. Erario, aut marsupio debet esse similis homo. Erario vel marsupio perinde est, siue plenum, siue vacuum sit: si inferis, accipit; si auferis, silet. Non gemit, non clamat, non vociferatur; seu fur, seu dominus accedat, suo loco manet; idem est illi repleti, quod exinaniti. *Interrogata est beata memoria Syncretica: Si perfectum bonum est, nihil habere. Et illa dixit: Valde bonum est his qui possunt. Etenim hi, qui tolerare possunt, tribulationem quidem carnis habent, sed anima requiem possident.* Itaque et si aliquid subinde desit ijs, qui suis bonis exuuntur, atque ideò inopia laborare, & penuria premi dicantur, id tamen aliunde compensatur. Mentis quies, & animæ tranquillitas facit, vt quod carni desit, non aestimetur. *Dominus dedit, Dominus abstulit: sicut Dominus placuit, ita factum est, sit nomen Domini benedictum, ait homo simplex, & rectus, ac timens Deum.* At tu, ò impatiens, quid clamas? *Pecuniam perdidisti! Fortasse te illa perdidisset, Pecuniam perdidisti! Sed habuisti. Pecuniam perdidisti! Sed habebis inde periculi minus! Pecuniam perdidisti! O te felicem, si cum illa auaritiam perdidisti. Sed si manet illa apud te, es tamen utcumque felicior, quòd tanto malo materia subducta est. Perdidisti pecuniam! & illa quidem quam multos? eris nunc in via expeditior, domi tutior. Non habebis, sed non timebis heredem. Exoneravit te fortuna, si intelligis, & tutiore loco posuit. Damnum putas? remedium est. Desles, gemis, miserum te clamitas, quòd opibus exoussus es? Tuo vitio ista tibi iactura tam tristis est. Non tam moleste ferres, si tamquam perditurus habuisses. Perdidisti pecuniam! nempe quam, vt tu haberes, alius antè perdiderat. Vide Petrarch. l. 2. de remed.*

In vitis PP.
lib. 9.

Job. 1. 23

VI.

2. Cor. 12. 16.

S. Thom. 2. 2.
q. 55. art. 4.
ad 1.

Pallad. c. 6.
Hist. Lausiac,

vt. fort. dial. 13.
Quid si vel inuito ademtæ opes profint, atque is maximè profit, qui vel maximè videtur nocuisse? *Cùm essem astutus, inquit. Apostolus, dolo vos cepi; hoc est, artificiosa solertia, & cauta prudentia vos conuerti. Nam, vt S. Thomas existimat, eo loco, abusuè in bonam partem accipiuntur. Sic decipi, non est iniuriam pati, sed beneficio affici: ditaturque alterum, qui eum dolo bono spoliatur. Audi factum felix euentu, forte conatu, quod meritò Helenopo-*

lenopolitanus Episcopus Palladius memoria mandauit. Erat quaedam Alexandria virgo solum nomine, habitu quidem humilis, animi autem instituto parca, gloriosa & insolens, & laborans auaritia, auri potius quam DEI amans: ex rebus suis nulli umquam exhibens, non hospitii, non pauperi, aut afflicto, non monacho, non virgini, non Ecclesia vel obolum unum. Ea multis sanctorum Patrum admonitionibus incitata, non repellere graue pondus diuitiarum. Erat autem ei quoque genus, ex quo sororis suae filiam in filiam adoptauerat. Cui noctu & diu sua pollicebatur, cum ipsa excidisset ab opibus caelestibus. Nam hac quoque est una species fraudis diaboli, qui pretextu amoris in cognatos, efficit ut nascatur auaritia. Nam quod ei nulla cura sit generis, hinc patet. Ipse enim docuit, & fratrem & matrem, & patrem occidere. Idque est ex scripturis extra controuersiam. Sed etsi videatur nonnullis curam cognatorum inferere, non hoc facit quod illis bene velit, sed ut eorum qui ei parent animam aperte exerceat ad iniustitiam, cum ipse sciat latam sententiam, qua dicit: Iniusti regnum DEI non possidebunt, &c. Huic virgini, qua solo nomine sibi parauerat appellationem, moribus autem erat aliena ab exercitatione, cum venam, ut dicitur, vellet incidere ad leuandam auaritiam, sanctissimus Macarius presbyter & Praefectus Prochotrophy eorum, qui sunt corpore mutilati, talem assum excogitat. Erat enim is a iuuentute lapidarius: Ad eam autem accedens, dicit: in me incidernnt pulchra gemma, smaragdi & hyacinthi; nec scio, an sint furtini, an alicuius mercatoris, non constituitur enim eis pretium, cum aestimationem superent: qui habet autem, vendit eas quingentis nummis. Si ergo tibi visum fuerit, eas accipere, da quingentos nummos; potes ex una gemma accipere quingentos, reliquis autem uti ad variandum mundum filia tua sororis. Cum autem, qua dicebatur virgo, tota penderet a puella, inescatur eius ornanda cupiditate: & procidit ad eius pedes, & dixit: Rogo te, ne quis alius eas accipiat. Eam ergo adhortatur sanctus, dicens: Veni usque ad domum meam, & eas aspice. Illa autem noluit; sed ei praebebat quingentos denarios, dicens: Rogo te, ipse eas, ut vis, cape. Nolo enim videre hominem qui eas vendit. Cum autem quingentos denarios ab ea accepisset sanctus Macarius, dat eas ad usum Prochotrophy. Cum autem multum tempus praterisset, quonia existimabatur Alexandria senex vir esse summe pius ac misericors, vixit autem ad centum usque annos, cuius tempore nos quoque fuimus, vereba-

T
tur

cur eum admonere. Tandem om̄m eum inuenisset in Ecclesia, dicit ei: Rogo te, quid jubes de lapidibus, pro quibus dedimus nummos quingentos? ille ei respondit, dicens: a quò die tibi dedisti aurum, eos impendi in pretium gemmarum, & si velis eas videre, veni in hospitium. Illis enim siva sunt gemmae, & vide: quòd si tibi non placeant, tolle aurum tuum. Venit autem illa lubentissime. Habebat autem Prochotrophium in superiori quidam parte mulieres, in inferiori autem viros. Cùm ea autem accessisset, introducit eam in vestibulum, & dicit ei sanctus Macarius: Quid vis primum videre, hyacinthos an smaragdos? Ea verò illi dicit: Quòd tibi videtur. Ille verò eam ducit in partem superiorem, & ostendit ei mulieres mancas ac mutilas, & orbatas oculis, & dicit ei: Ecce hyacinthi. Deinde deducit eam in partem inferiorem, & ostendit ei viros, dicens: Ecce smaragdi; & existimo, non inueniri his pretiosiores: quòd si tibi non placeant, accipe aurum tuum. His ergo sic gestis, pudore affecta virgo exijt, & domum reuersa magnum accepit dolorem, quòd hanc rem ex DEO non fecisset, sed adducta necessitate. Postea autem gratias egit presbytero, cùm puella, cuius curam gerebat, post nuptias mortua esset, sine liberis, ipsaq; deinceps vitam suam rectè instituit.

VII.

Multis sanguinis copia laborantibus, prodest venam secari. Auaris pecuniam auferre, est sanguinem mittere. Quo pacto misit huic mulieri Macarius; quæ vitam numquam rectè instituerat, tot nummis onerata. Nemo tamen hinc erroris debet sumere occasionem. Nec enim fures, aut prædones excusabuntur, si, dum clepunt, aut rapiunt pecunias, dicunt se auaris sanguinem mittere, alioquin & carnifex, cùm eos cultro suo subiecerit, dicit se illis sanguinem missurum. Alia, & sancta arte Macarius famina isti nummos abstulit, eos redditurus, nisi tandem vel lubens consentisset. Ut autem consentiret, videtur illa ipsa pecunia impetrasse, quam pro eius animæ salute Macarius in egenos erogauit. Utinam Macarius haberet multos imitatores, qui pecuniam pretiosis vestibibus, sumtuosis spectaculis, Antonianis conuiujs, aut alij vanitati destinata, in pauperes, dolo bono, transferrent. Quàm multi parentes vtilius vestirent nudos, quàm tot pellibus pretiosis inuoluerent suos Ascanios? aut Iulos? Grauantur in aulis parietes aureis belluatis tapetibus, & milites in campo frigore pereunt. Quantum, ô mariti, in coniugum vestrarum firmata impen-